

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupené Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou, se sídlem Sladkovského 505, Pardubice, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, ze dne 9. 5. 2011, č. j. 50 Cad 6/2008 - 136, kterým byl odmítnut návrh žalobkyně na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka Pardubice, pod sp. zn. 50 Cad 6/2008,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Monice Ipserové, advokátce, se sídlem Sladkovského 505, Pardubice, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 960 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení v záhlaví označeného usnesení Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích, který odmítl její návrh na obnovu řízení vedeného u téhož soudu pod sp. zn. 50 Cad 6/2008. Krajský soud konstatoval, že stěžovatelka již jednou totožný návrh podala a krajský soud o něm pravomocně rozhodl usnesením ze dne 14. 10. 2010, č. j. Na 1056/2010 - 30. Opětovnému rozhodování o tomto návrhu tedy brání překážka věci rozsouzené. Na závěr

krajský soud stěžovatelku upozornil, že má-li k dispozici nové lékařské posudky, může podat novou žádost o přiznání plného invalidního důchodu.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že ve svém druhém návrhu na obnovu řízení uplatnila skutečnosti a důkazy, které nemohla uplatnit v řízení původním. Jde zejména o závěry endokrinologické a ortopedické (padající klenba chodidel) a rovněž o skutečnosti relevantní pro posouzení snížení schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Stěžovatelka rovněž tvrdí, že krajský soud neměl důvod nevyhovět jejímu prvnímu návrhu na obnovu řízení s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2008, č. j. 4 As 25/2008 - 107, neboť se v jejím případě skutečně jedná o ochranu před zásahem správního orgánu, a návrh na obnovu řízení tedy měl být podle § 114 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."), přípustný.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že plně souhlasí s odůvodněním krajského soudu, podle něhož se v daném případě jedná o překážku věci rozsouzené.

Poté, co Nejvyšší správní soud zhodnotil, že se jedná o kasační stížnost přípustnou, zabýval se v rozsahu uplatněného kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. její důvodností.

Pro posouzení této kasační stížnosti je stěžejní především tvrzení stěžovatelky, že se v případě nyní odmítnutého návrhu na obnovu řízení jedná o návrh odlišný od toho, o němž krajský soud rozhodl dne 14. 10. 2010.

Totožnost návrhu je podle dosavadní judikatury zdejšího soudu dána totožností účastníků řízení a napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011 - 60, všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V posuzovaném případě vzešly oba návrhy od téže osoby - stěžovatelky - a v obou případech šlo o návrh na obnovu řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 7. 2008, č. X. V souladu s výše uvedeným se tedy o totožný návrh nepochybně jedná.

Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přitom soud usnesením odmítne návrh, jestliže o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá. V nyní posuzované věci je zřejmé, že překážka věci rozsouzené nastala. Na tom nic nezmění ani tvrzení stěžovatelky, že ve druhém návrhu na obnovu řízení uplatnila nové skutečnosti. Stěžovatelka soudu společně s tímto návrhem doručila asi dvacet dokumentů, převážně lékařských zpráv, které se datují z let 1992 - 2010. Část z nich tedy mohla doložit již společně se svou žádostí o plný invalidní důchod, kterou podala dne 7. 5. 2008 (stěžovatelka minimálně v návrhu neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, která by svědčila o tom, že je k žádosti připojit nemohla). Ostatní dokumenty jsou pozdějšího data než 7. 5. 2008, kdy podala žádost o důchod. Nejvyšší správní soud tedy nemohl přisvědčit námitkám stěžovatelky, která dovozovala nezákonnost postupu krajského soudu. Nejvyšší správní soud poukazuje na informaci krajského soudu v závěru napadeného rozsudku, podle které, má-li stěžovatelka za to, že u ní došlo ke zhoršení zdravotního stavu, je oprávněna požádat o plný invalidní důchod opětovně, a tím zahájit nové řízení o přiznání této důchodové dávky.

Stěžovatelka současně uplatnila námitku vůči rozhodnutí ze dne 14. 10. 2010, č. j. Na 1056/2010 - 30, jímž krajský soud rozhodl o jejím prvním návrhu na obnovu řízení. Tvrdí, že krajský soud neměl důvod tomuto návrhu nevyhovět s odkazem na § 114 s. ř. s., neboť se v daném případě jednalo o ochranu před zásahem správního orgánu a podmínky pro obnovu řízení tak byly splněny. Tuto námitku však Nejvyšší správní soud nepovažuje za relevantní, neboť nyní projednávaná kasační stížnost směřuje proti jinému rozhodnutí krajského soudu (ze dne 9. 5. 2011, č. j. 50 Cad 6/2008 - 136). Pouze na okraj však zdejší soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 29. 4. 2005, č. j. 4 As 17/2004 - 55, publikovaný pod č. 626/2005 Sb. NSS, z něhož vyplývá, že *„pod pojem zásahu spadá velké množství faktických činností správních orgánů, ke kterým jsou různými zákony oprávněny. Jde o úkony neformální, pro které mohou a nemusí být stanovena pravidla, např. faktické pokyny (typické v dopravě), bezprostřední zásahy (při ohrožení, při demonstraci, příkazy ke zjednání nápravy), zajišťovací úkony atd., tedy obecně úkony, které nejsou činěny formou rozhodnutí, ale přesto jsou závazné pro osoby, vůči nimž směřují, a ty jsou povinny na jejich základě něco konat, nějaké činnosti se zdržet nebo nějaké jednání strpět, a to na základě jak písemného, tak i faktického (ústního či jinak vyjádřeného) pokynu či příkazu.“* Z výše uvedeného lze dovodit, že rozhodnutí žalované o nepřiznání dávky plného invalidního důchodu není možné považovat za nezákonný zásah, neboť jde o typické rozhodnutí správního orgánu, proti němuž lze podat žalobu ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Byť uvedené rozhodnutí stěžovatelka mohla považovat za citelný zásah do svého života, není toto rozhodnutí nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s., neboť dikce uvedeného ustanovení předpokládá, že zásah, pokyn nebo donucení správního orgánu není rozhodnutím.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepovažoval kasační stížnost za důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 poslední větou s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodoval podle § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelce, jako neúspěšnému účastníku řízení, právo na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřísluší. Žalovaná, jako správní orgán ve věcech důchodového pojištění, pak nemá na náhradu nákladů řízení právo podle § 60 odst. 2 s. ř. s.

Stěžovatelce byla usnesením krajského soudu č. j. 50 Cad 6/2008 - 155 ze dne 15. 6. 2011 ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyně Mgr. Monika Ipserová, advokátka, se sídlem Sladkovského 505, Pardubice. Na základě výzvy k vyčíslení nákladů zastoupení tato zástupkyně požaduje odměnu celkem 2400 Kč za dva úkony právní služby (první porada s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení a sepis kasační stížnosti). Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka nedoložila, že by se s klientkou v souvislosti s převzetím zastoupení a přípravou kasační stížnosti sešla, přiznal jí Nejvyšší správní soud odměnu pouze za jeden úkon právní služby - sepis kasační stížnosti - podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 7 citované vyhlášky 500 Kč. Dále náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že je ustanovená zástupkyně plátkyní DPH,

přiznal jí Nejvyšší správní soud na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů celkem 960 Kč a pro zaplacení odměny stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. září 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

s e n á t u